A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)

2015. szeptember 25.*

„REACH — Az akrilamid különösen veszélyes anyagkénti azonosítása — Intermedierek — Megsemmisítés iránti kereset — Közvetlen érintettség — Elfogadhatóság — Arányosság — Egyenlő bánásmód”

A T-268/10. RENV. sz. ügyben,

a **Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG)** (székhelye: Brüsszel [Belgium]),

az **SNF SAS** (székhelye: Andrézieux-Bouthéon [Franciaország])

(képviselik őket: R. Cana, D. Abrahams és E. Mullier ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Vegyianyag-ügynökség (ECHA)** (képviselik: M. Heikkilä, W. Broere és T. Zbihlej, meghatalmazotti minőségben, segítőik: J. Stuyck és A.-M. Vandromme ügyvédek)

alperes ellen,

támogatják:

a **Holland Királyság** (képviseli: B. Koopman, meghatalmazotti minőségben)

és

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Kukovec, E. Manhaeve és Talabér-Ritz K., meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

az ECHA határozatának megsemmisítése iránti kérelme tárgyában, amely határozatban az akrilamidot (EK szám: 201-173-7) a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról (REACH), az Európai Vegyianyag-ügynökség létrehozásáról, az 1999/45/EK irányelv módosításáról, valamint a 793/93/EGK tanácsi rendelet, az 1488/94/EK bizottsági rendelet, a 76/769/EGK tanácsi irányelv, a 91/155/EGK, a 93/67/EGK, a 93/105/EK és a 2000/21/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. december 18-i 1907/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 396., 1. o.; helyesbítések: HL L 136., 3. o.; HL L 141., 22. o.; HL L 36., 84. o.; HL L 118., 2010.5.12., 89. o.; HL L 118., 89. o.) 59. cikke alapján az 57. cikkében említett kritériumokat teljesítő anyagként azonosította,

* Az eljárás nyelve: angol.

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített ötödik tanács),

tagjai: A. Dittrich elnök (előadó), F. Dehousse, J. Schwarcz, V. Tomljenović és A. M. Collins bírák,

hivatalvezető: L. Grzegorczyk tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. április 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 Az első felperes, a Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), egy európai gazdasági egyesülés, amelynek székhelye Belgiumban van. A polielektrolitokat, poliakrilamidokat és/vagy akrilamidot tartalmazó más polimereket előállító és/vagy importáló társaságok érdekeit képviseli. Az első felperes tagtársaságai az akrilamid felhasználói is, és az akrilamid vagy a poliakrilamid gyártói és/vagy felhasználói is. Az Európai Unió valamennyi akrilamid előállítója tagja az első felperesnek.

2 A második felperes, az SNF SAS, az első felperes egyik tagtársasága. Tevékenysége alapvetően az akrilamid és a poliakrilamid gyártása, amelyeket közvetlenül az ügyfeleinek ad el. Gyártelepekkel rendelkezik Franciaországban, az Egyesült Államokban, Kínában és Dél-Koreában.

3 A polielektrolitok vízben oldható, szintetikus, organikus polimerek, amelyeket különböző monomerekből, amelyek egyike az akrilamid, állítanak elő. Például ivóvíz tisztítására, szennyvíz kezelésére, papír előállítására, értékes ásványok kivonására használják őket.

4 A poliakrilamid a monomer akrilamid polimerizációja által létrehozott polimer, amelyet leggyakrabban vizek kezeléséhez, a papíriparban, a bányászatban, a kőolajiparban, a mezőgazdaságban, textiladalékként és kozmetikai termékek és testápolók területén alkalmazzák.

5 2009. augusztus 25-én a Holland Királyság átadott az Európai Vegyianyag-ügynökségnek (ECHA) egy általa összeállított dokumentációt, amelyben az akrilamidot a később különösen az anyagok és keverékek osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról, a 67/548/EGK és az 1999/45/EK irányelv módosításáról és hatályon kívül helyezéséről, valamint az 1907/2006/EK rendelet módosításáról szóló, 2008. december 16-i 1272/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 353., 1. o.; helyesbítés: HL L 16., 1. o.) módosított, a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról (REACH), az Európai Vegyianyag-ügynökség létrehozásáról, az 1999/45/EK irányelv módosításáról, valamint a 793/93/EGK tanácsi rendelet, az 1488/94/EK bizottsági rendelet, a 76/769/EGK tanácsi irányelv, a 91/155/EGK, a 93/67/EGK, a 93/105/EK és a 2000/21/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. december 18-i 1907/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 396., 1. o.; helyesbítések: HL L 136., 3. o.; HL L 141., 22. o.; HL L 36., 84. o.; HL L 118., 89. o.; HL L 118., 89. o.) 57. cikkének a) és b) pontjában említett kritériumokat teljesítő anyagként azonosította, hivatkozva az akrilamid 2. kategóriába tartozó rákkeltő és 2. kategóriába tartozó mutagén anyagok közé sorolására az 1272/2008 rendelet VI. mellékletének 3. részében. 2009. augusztus 31-én az ECHA internetes oldalán közzétett egy értesítést, hogy az érintett felek benyújthatják az észrevételeiket az akrilamiddal kapcsolatos dokumentációról. Ugyanezen a napon az ECHA felkérte a többi tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságait, hogy nyújtsák be az erre vonatkozó észrevételeiket.

6 Miután az ECHA a kérdéses dokumentációról különösen az első felperestől az észrevételeket, és ezekre az észrevételekre a Holland Királyság válaszát megkapta, tagállami bizottsága elé terjesztette e dokumentációt, amely 2009. november 27-én egyhangú megállapodást ért el az akrilamid különösen veszélyes anyagkénti azonosítása tekintetében, mivel az akrilamid teljesítette az 1907/2006 rendelet 57. cikkének a) és b) pontjában említett kritériumokat.

7 2009. december 22-én az ECHA ügyvezető igazgatója meghozta az ED/68/2009. sz. határozatot az akrilamidnak az 1907/2006 rendelet XIV. mellékletébe való felvételük érdekében azonosított anyagok listájára (a továbbiakban: az anyagok jelöltlistája).

8 Miután a második felperes a T-1/10. R. sz. ügyben ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő, 2010. január 11-i végzésével a Törvényszék elnöke a megtámadott határozat végrehajtását az ideiglenes intézkedés iránti eljárást befejező végzés elfogadásáig felfüggesztette. E végzés következtében az ECHA felfüggesztette az akrilamidnak az anyagok jelöltlistájára történő felvételét.

9 A Törvényszék elnöke a PPG és SNF kontra ECHA ügyben (T-1/10 R, EU:T:2010:128) 2010. március 26-án hozott végzésével a második felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmét elutasította.

10 Az ECHA 2010. március 30-án közzétette az anyagok jelöltlistáját, amely tartalmazta az akrilamidot.

A Törvényszék és a Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

11 A Törvényszék Hivatalához 2010. június 10-én benyújtott keresetlevelükkel a felperesek megindították keresetüket az ECHA azon határozatának megsemmisítése iránt, amely az akrilamidot az 1907/2006 rendelet 59. cikkének megfelelően az említett rendelet 57. cikkében szereplő kritériumokat teljesítő anyagként azonosította (a továbbiakban: megtámadott határozat).

12 A Törvényszék Hivatalánál 2010. november 19-én, illetve június 25-én nyilvántartásba vett levelekben az Európai Bizottság és a Holland Királyság kérte, hogy az ECHA kérelmeinek támogatása végett a jelen eljárásba beavatkozhasson. A felek meghallgatását követően a Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke a 2011. január 10-én hozott végzésével helyt adott e kérelmeknek.

13 A Törvényszék (kibővített hetedik tanács) PPG és SNF kontra ECHA ügyben 2011. szeptember 21-én hozott végzésében (T-268/10, EBHT, EU:T:2011:508) a keresetet mint elfogadhatatlant elutasította.

14 A Bíróság Hivatalához 2011. november 30-án benyújtott fellebbezésükkel a felperesek megtámadták ezen, a fenti pontban hivatkozott PPG és SNF kontra ECHA ügyben hozott végzést (EU:T:2011:508).

15 A PPG és SNF kontra ECHA ügyben 2013. szeptember 26-án hozott ítéletével (C-625/11 P, EBHT, a továbbiakban: a fellebbezés tárgyában hozott ítélet, EU:C:2013:594), a Bíróság a fenti 13. pontban hivatkozott PPG és SNF kontra ECHA ügyben hozott végzést (EU:T:2011:508) hatályon kívül helyezte. A Bíróság megállapította, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben úgy ítélte meg, hogy a keresetet késedelmesen nyújtották be, mivel a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzata 102. cikke 1. §-ában a határidőnek a vitatott határozat kihirdetésétől számított tizennegyedik nap végétől való számítására vonatkozóan előírt szabály kizárólag az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* kihirdetett aktusokra vonatkozik, az interneten kihirdetett aktusokra nem (a fellebbezés ügyében hozott ítélet 37. pontja).

16 Mivel az ügy érdemben való eldöntését a per állása nem engedte meg, a Bíróság azt visszautalta a Törvényszék elé, és a költségekről nem határozott.

17 Az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 118. cikke 1. §-ának megfelelően az ügyet a Törvényszék kibővített ötödik tanácsának osztották ki.

18 Mivel az írásbeli szakasz még nem fejeződött be a fellebbezés tárgyában hozott ítélet meghozatalakor, a Törvényszék (kibővített ötödik tanács) 2013. október 24-i határozatával felhívta az ECHA-t, hogy az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 119. cikke 2. §-ával összhangban nyújtson be ellenkérelmet.

19 A Törvényszék Hivatalához 2013. december 5-én benyújtott beadványában az ECHA az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 114. cikkének 1. §-a szerinti elfogadhatatlansági kifogást emelt.

20 A Törvényszék (kibővített ötödik tanács) 2014. június 17-i végzésével úgy határozott, hogy az elfogadhatatlansági kifogásról az eljárást befejező határozatban dönt, a költségekről pedig nem rendelkezett.

21 A Holland Királyság 2014. szeptember 16-án nyújtotta be beavatkozási beadványát. A Törvényszék Hivatalához 2014. november 10-én benyújtott beadványukban a felperesek előterjesztették az erre a beadványra vonatkozó észrevételeiket.

22 A Bizottság 2014. szeptember 17-én benyújtotta a beavatkozási beadványát. A Törvényszék Hivatalához 2014. november 10-én benyújtott beadványában az ECHA előterjesztette az e beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeit. A felperesek e beadvánnyal kapcsolatban nem terjesztettek elő észrevételeket.

23 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (kibővített ötödik tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

24 A Törvényszék az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 64. cikkében szabályozott pervezető intézkedések keretében felhívta egyrészt az ECHA-t dokumentumok benyújtására, másrészt valamennyi felet bizonyos kérdések megválaszolására. A felek az előírt határidőn belül eleget tettek e felhívásoknak.

25 A Törvényszék a 2015. április 15-én tartott tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat.

26 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak és megalapozottnak;

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– az ECHA-t kötelezze a költségek viselésére.

27 Az ECHA, a Holland Királyság és a Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant, vagy másodlagosan mint megalapozatlant;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

28 A felek által az ügy érdemére vonatkozóan előterjesztett jogalapok és érvek vizsgálatát megelőzően meg kell vizsgálni az ECHA elfogadhatatlansági kifogását.

Az elfogadhatóságról

29 Az ECHA elfogadhatatlansági kifogásának alátámasztásául, amelyet a Holland Királyság és a Bizottság is támogat, arra vonatkozó érvet ad elő, hogy hogy a megtámadott határozat nem érinti a felpereseket közvetlenül.

30 Az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében bármely természetes vagy jogi személy az e cikk első és második bekezdésében említett feltételek mellett eljárást indíthat a neki címzett vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen, továbbá az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem tartalmaznak végrehajtási intézkedéseket.

31 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a megtámadott határozatot nem a felpereseknek címezték, akik következésképpen e jogi aktusnak nem címzettjei. Ebben az esetben az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében csak akkor tudnak a felperesek megsemmisítés iránti keresetet benyújtani a szóban forgó jogi aktus ellen, ha az közvetlenül érinti őket.

32 Az első felperes keresetének elfogadhatóságával kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság már kimondta, hogy az olyan egyesület, amelynek feladata tagjai közös érdekeinek védelme, megsemmisítés iránt fő szabály szerint csak akkor indíthat elfogadható keresetet, ha az általa képviselt vállalkozások összessége vagy valamelyike maga is bír egyéni kereshetőségi joggal, vagy ha ezen egyesület saját érdekre hivatkozhat (lásd ebben az értelemben: 2006. június 22-én hozott ítélet, Belgium és Forum 187 kontra Bizottság, C-182/03 és C-217/03, EBHT, EU:C:2006:416, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ez a megoldás vonatkozik arra az európai gazdasági egyesülésre is, amelyet – az első felpereshez hasonlóan – vállalkozások egy csoportja érdekeinek képviseletére hoztak létre (lásd: 2014. június 24-i PPG és SNF kontra ECHA ítélet, T-1/10 RENV, EU:T:2014:616, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 A jelen ügyben az első felperes nem terjesztett elő egyetlen tényezőt sem annak bizonyításául, hogy saját érdekei közvetlenül érintettek lennének. Még azt feltételezve is, hogy köteles lenne az 1907/2006 rendeletből eredő kötelezettségek vonatkozásában a szóban forgó szektor egészének szintjén harmonizált megközelítést megszervezni és összehangolni, ezzel nem saját érdekeit, hanem tagjainak érdekeit érvényesítené. Következésképpen az első felperes csak akkor indíthat megsemmisítés iránti keresetet, ha tagjait vagy egyes tagjait, mint amilyen a második felperes, a megtámadott határozat közvetlenül érinti.

34 Ami a közvetlen érintettséget illeti, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében e feltétel megköveteli egyrészt, hogy a kifogásolt intézkedés közvetlen hatást gyakoroljon a jogalany jogi helyzetére, másrészt, hogy ne hagyjon mérlegelési lehetőséget az intézkedés végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az uniós szabályozás alapján történik (1998. május 5-i Dreyfus kontra Bizottság ítélet, C-386/96 P, EBHT, EU:C:1998:193, 43. pont; 2004. június 29-i Front national kontra Parlement ítélet, C-486/01 P, EBHT, EU:C:2004:394, 34. pont, 2009. szeptember 10-i Bizottság kontra Ente per le Ville vesuviane és Ente per le Ville vesuviane kontra Bizottság, ítélet, C-445/07 P és C-455/07 P, EBHT, EU:C:2009:529, 45. pont).

35 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat közvetlenül érinti őket, amennyiben az az első felperes tagjainak és a második felperesnek a jogi helyzetére hatással lehet többek között az 1907/2006 rendelet 31. cikke (9) bekezdésének a) pontjában előírt kötelezettségek folytán. Az akrilamid különösen veszélyes anyagként való azonosítása következtében az első felperes tagjainak és a második felperesnek e rendelkezés értelmében aktualizálniuk kell az akrilamid biztonsági adatlapját.

36 Meg kell állapítani, hogy az 1907/2006 rendelet 31. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében az anyag vagy készítmény szállítója az anyag vagy készítmény átvevőjét ellátja az II. melléklettel összhangban összeállított biztonsági adatlappal, amennyiben egy anyag vagy készítmény megfelel

azoknak a kritériumoknak, amelyek alapján az 1272/2008 rendelettel összhangban veszélyes anyagként sorolandó be. Az 1907/2006 rendelet 31. cikke (9) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy az anyag szállítója a biztonsági adatlapot haladéktalanul aktualizálja, ha olyan új információ áll rendelkezésre, amely hatással lehet a kockázatkezelési intézkedésekre, vagy ha új veszélyességi adatok állnak rendelkezésre.

37 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az első felperes tagjai és a második felperes köteles volt biztonsági adatlapot szolgáltatni az akrilamid átvevőinek, mivel az akrilamid megfelelt azoknak a kritériumoknak, amelyek alapján a 1272/2008 rendelettel összhangban veszélyes anyagként sorolták be. Az akrilamidot ugyanis a 2. kategóriába tartozó rákkeltő és 2. kategóriába tartozó mutagén anyagok közé sorolták be (lásd a fenti 5. pontot).

38 Ezzel szemben vitatott, hogy az akrilamidnak az 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti eljárás eredményeként a megtámadott határozatban különösen veszélyes anyagként való azonosítása – amint azt a felperesek állítják – e rendelet 57. cikke a) és b) pontja értelmében az e rendelet 31. cikke (9) bekezdésének a) pontja értelmében vett új információnak minősül, amely megalapozza az e rendelkezésben szereplő kötelezettséget, vagyis a biztonsági adatlap aktualizálását, miáltal a megtámadott határozat közvetlen hatást gyakorol az első felperes tagjainak és a második felperesnek a jogi helyzetére.

39 Ami a biztonsági adatlapot illeti, az 1907/2006 rendelet 31. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy e rendelet II. mellékletével összhangban kell azt összeállítani. E melléklet azokat a követelményeket állapítja meg, amelyeknek a szállítónak meg kell felelnie az olyan biztonsági adatlap elkészítésekor, amely az 1907/2006 rendelet 31. cikkével összhangban van előírva az anyag vagy a keverék esetében. A biztonsági adatlapnak lehetővé kell tennie a felhasználók számára, hogy meghozzák az emberi egészség és a munkahelyi biztonság védelméhez, valamint a környezet védelméhez szükséges intézkedéseket.

40 A felperesek szerint az akrilamidnak az 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti eljárás eredményként különösen veszélyes anyagként való azonosítása azon okból, hogy ezen anyag megfelel az e rendelet 57. cikkének a) és b) pontjában felsorolt kritériumoknak, olyan, az ugyanezen, elsősorban az 1907/2006 rendelet módosításáról szóló, 2010. május 20-i 453/2010/EU bizottsági rendelettel (HL L 133., 1. o.) módosított rendelet 31. cikke (6) bekezdésének 15. pontjára vonatkozó új információnak minősül, amely pont a szabályozással kapcsolatos információkra vonatkozik.

41 Az 1907/2006 rendelet 31. cikke (6) bekezdésének 15. pontját illetően, a 453/2010 rendelettel módosított e rendelet II. melléklete A részének 15. pontja szerint a biztonsági adatlap e szakasza az anyagra vonatkozó azon egyéb szabályozással kapcsolatos információkat érinti, amelyeket ezen az adatlapon még nem adtak meg. Az említett rendelet II. melléklete A részének 15.1 pontja szerint egyrészt fel kell tüntetni a releváns uniós biztonsági, egészségügyi és környezetvédelmi rendelkezésekre vonatkozó információt, például a Seveso-kategóriát, a veszélyes anyagokkal kapcsolatos súlyos balesetek veszélyeinek ellenőrzéséről szóló, 1996. december 9-i 96/82/EK tanácsi irányelv (HL 1997. L 10., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 2. kötet, 410. o.) I. mellékletében megnevezett anyagokat, illetve az anyag vagy a keverék jogszabályi státuszára vonatkozó, a keverékben lévő anyagokra is kiterjedő nemzeti információt, ideértve az arra vonatkozó javaslatot is, hogy e rendelkezések eredményeként milyen intézkedéseket kell tennie az átvevőnek. Másrészt, ha a biztonsági adatlapon meghatározott anyagra vagy keverékre az emberi egészség vagy a környezet védelme tekintetében különleges, uniós szintű rendelkezések vonatkoznak, például az 1907/2006 rendelet VII. címe szerint kiadott engedélyek vagy az ugyanezen rendelet VIII. címében felsorolt korlátozások, ezeket a rendelkezéseket meg kell említeni.

42 Meg kell állapítani, hogy az ECHA 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti eljárás eredményeként hozott határozata valamely anyag jogszabályi státuszára vonatkozó biztonsági, egészségügyi és környezetvédelmi uniós rendelkezésnek minősül. E határozat ugyanis egy anyagot olyan különösen

veszélyes anyagként azonosította, amely felvehető e rendeletnek az engedélyköteles anyagok jegyzékét tartalmazó XIV. mellékletébe. Következésképpen az ilyen anyag vagy keverék szállítójának fel kell tüntetnie ezen azonosítást a biztonsági adatlapon, és javaslatokat kell tennie az átvevőknek az ezen azonosítás következményeként rájuk háruló kötelezettségeket, különösen az 1907/2006 rendelet 7. és 33. cikke szerinti tájékoztatási kötelezettségeket illetően. Következésképpen valamely anyagnak az 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti eljárás eredményeként különösen veszélyes anyagként való azonosítása azon okból, hogy ez az anyag megfelel az e rendelet 57. cikkének a) és b) pontjában felsorolt kritériumoknak, olyan új információnak minősül, amely az említett anyag szállítóit az érintett biztonsági adatlap aktualizálására kötelezi.

43 Ebből következik, hogy az ECHA határozata, amely az 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti eljárás eredményeként egy anyagot különösen veszélyes anyagnak azonosít, közvetlen hatást gyakorolhat ezen anyag szállítóinak jogi helyzetére, az abban foglalt kötelezettség miatt.

44 A jelen ügyben ezt a megállapítást nem kérdőjelezi meg sem az a tény, hogy 2010. június 10-én, a keresetlevél benyújtásának időpontjában, amely időpontban a kereset elfogadhatóságának feltételeit értékelni kell (lásd: 2010. szeptember 7-i Etimine és Etiproducts kontra Bizottság végzés, T-539/08, EBHT, EU:T:2010:354, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a 453/2010 rendelet még nem lépett hatályba, sem pedig az, hogy a felperesek szerint az akrilamidot kizárólag intermedier anyagként regisztrálták és használták.

45 Először is, azzal kapcsolatban, hogy 2010. június 10-én, a keresetlevél benyújtásának időpontjában a 453/2010 rendelet még nem volt hatályban, vitathatatlan, hogy a rendelet, 3. cikke értelmében, az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lépett hatályba. Mivel e rendeletet 2010. május 31-én hirdették ki a Hivatalos Lapban, 2010. június 20-án lépett hatályba. Mindazonáltal annak lehetősége, hogy a 453/2010 rendelet 2010. május 20-án történt elfogadását és a Hivatalos Lapban való kihirdetését követően ne lépjen hatályba, pusztán teoretikus (lásd ebben az értelemben: 1985. január 17-i, Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ítélet, 11/82, EBHT, EU:C:1985:18, 9. pont).

46 E tekintetben el kell utasítani az ECHA azon érvelését, amely a fenti 44. pontban hivatkozott Etimine és Etiproducts kontra Bizottság végzés (EU:T:2010:354) 76. pontjára utal, amely szerint a kereset elfogadhatóságának kérdését a benyújtása időpontjában hatályos szabályok alapján kell megítélni. A jelen ügyben nem az Unió bírósága előtt magánszemély által benyújtott, megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósági feltételeit megállapító szabályok időbeli hatályának kérdéséről van szó. A 453/2010 rendelet az érdemi szabályok részét képezi.

47 Azzal kapcsolatban, hogy az 1907/2006 rendelet II. melléklete, a 453/2010 rendelet 1. cikke értelmében, csak 2010. december 1-jei hatállyal módosult, elegendő annyit megjegyezni, hogy az a tény, hogy valamely jogi aktus joghatásait csak az abban meghatározott későbbi időpontban fejti ki, nem akadálya annak, hogy az adott jogi aktus, az abból eredő kötelezettségek folytán, közvetlenül érintsen valamely magánszemélyt (lásd ebben az értelemben: 2005. július 11-én hozott végzés, Bonino és társai kontra Parlament és Tanács, T-40/04, EBHT, EU:T:2005:279, 46. és 47. pont).

48 Másodszor, azzal kapcsolatban, hogy a felperesek szerint az akrilamidot kizárólag intermedier anyagként regisztrálták és használták, meg kell jegyezni, hogy az 1907/2006 rendeletet, 2. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmében, a nem elkülönített intermedierek tekintetében nem kell alkalmazni, és e rendelet 2. cikke (8) bekezdése b) pontjának értelmében az elkülönített intermedierek mentesülnek az ugyanezen rendelet VII. címe szerinti engedélyezési eljárás alól, amelyek részét képezi valamely anyag különösen veszélyes anyagként való azonosításának eljárása.

49 A jelen ügyben nem szükséges állást foglalni abban a kérdésben, hogy e rendelkezések értelmében a felperesek mentesülnek-e az 1907/2006 rendelet 31. cikke (9) bekezdésének a) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettség alól, mivel a keresetlevél benyújtásának időpontjában az első felperes tagjai és a második felperes által szállított akrilamidot egyáltalán nem kizárólag intermedierként használták.

50 Az 1907/2006 rendelet 3. cikke 15. pontjában foglalt meghatározás szerint „intermedier”: a kémiai feldolgozás céljából gyártott és annak során felhasznált vagy másik anyaggá való átalakítás céljából kémiai feldolgozás (a továbbiakban: szintézis) során felhasznált anyag. Ugyanezen rendelet 3. cikke 15. pontja a) alpontjának értelmében a nem elkülönített intermedier olyan intermedier, amelyet a szintézis során nem távolítanak el szándékosan (kivéve mintavétel céljából) abból a berendezésből, amelyben a szintézis végbemegy. E rendelet 3. cikke 15. pontjának b) és c) pontja a telephelyen elkülönített intermedier és szállított elkülönített intermedier fogalmát tartalmazza. Az előbbi olyan intermedier, amely nem felel meg a nem elkülönített intermedier kritériumainak, és amelynek esetében az intermedier gyártására és az adott intermedierből az egyéb anyag(ok) szintézisére egyazon – egy vagy több jogi személy által üzemeltetett – telephelyen kerül sor. Az utóbbi olyan intermedier, amely nem felel meg a nem elkülönített intermedier kritériumainak, és amelyet más telephelyek között szállítmányoznak vagy beszállítanak.

51 Kétségtelen, hogy a Holland Királyság által az akrilamidnak való „kitettségre vonatkozó információkról” összeállított dokumentum 1.1 pontjából következik, hogy az akrilamid 99%-át intermedierként használták. Mindazonáltal e tekintetben helytállóan pontosították, hogy egyéb, tömítőanyagokban és poliakrilamid alapú elektroforézis-gél helyszíni előállítása során történő felhasználások is léteznek.

52 Először is, ami az akrilamid tömítőanyagként történő felhasználását illeti, ez különösen a vízszivárgások tömítését, a betonépítmények javítását és a talajnedvesség kezelését célzó felhasználást jelent (2013. február 1-jei Polyelectrolyte Producers Group és társai kontra Bizottság ítélet, T-368/11, EU:T:2013:53, 2. pont). E felhasználásnak a Holland Királyság által az akrilamidról összeállított említett dokumentum 1.1 pontjában szereplő, a felperesek véleménye szerint pontos leírásából az következik, hogy amikor az akrilamid alapú tömítőanyag polimerizálódik vagy gél állagúvá válik, merev géllé szilárdul, amely nem ereszti át a vizet.

53 A felperesek rámutatnak, hogy ez az eljárás bizonyítja, hogy az akrilamidot intermedierként használják az 1907/2006 rendelet 3. cikk 15. pontjában szereplő fogalommeghatározás értelmében. Az akrilamidot más anyaggal, jelesül vízálló polimerrel létrejövő szintézis során történő alkalmazás vagy használat céljából gyártják vagy importálják. A polimer az ugyanezen rendelet 3. cikkének 5. pontjában meghatározott anyag.

54 Ennek az érvelésnek nem adható hely. A 1907/2006 rendelet 3. cikkének 15. pontjában foglalt meghatározás szerint ugyanis az intermedier a kémiai feldolgozás céljából gyártott és annak során felhasznált vagy másik anyaggá való átalakítás céljából kémiai feldolgozás (a továbbiakban: szintézis) során felhasznált anyag. A jelen ügyben vitathatatlan, hogy az akrilamid alapú tömítőanyagot vagy más anyag gyártásához vagy másik anyaggá, nevezetesen polimerré történő átalakítása céljából használják. Mindazonáltal, amint azt az ECHA kijelenti, az akrilamid felhasználásának célja nem az, hogy magát ezt az anyagot szintetizálják az 1907/2006 rendelet 3. cikkének 15. pontjában foglalt meghatározás értelmében. Nem e másik anyag gyártása céljából használják, mivel a kémiai folyamat fő célja a tömítő funkció megvalósítása, amely akkor jön létre, ha az akrilamid alapú tömítőanyag polimerizálódik. Polimerizálódás által merev géllé szilárdul, amely nem ereszti át a vizet a tömítés célú alkalmazások során. Az akrilamid tömítőanyagként történő felhasználása tehát nem intermedier felhasználás, hanem az anyag végfelhasználása.

55 Ezt a megállapítást egyébként megerősíti az „intermedierek meghatározása a Bizottság, a tagállamok és az ECHA 2010. május 4-i megállapodása szerint”. E meghatározás 4. pontja értelmében, amely másik anyagnak önmagában történő gyártásától eltérő ipari végfelhasználásra vonatkozik, abban az esetben ha (A) anyagot a gyártó önmaga vagy egy továbbfelhasználó használja fel és egy másik anyag gyártásától

eltérő feldolgozás során lép kémiai reakcióba, az (A) anyag nem lehet intermedier. Továbbra is e pont értelmében amennyiben a kémiai feldolgozás célja nem egy másik anyag előállítása, hanem egy másik funkció, egy bizonyos tulajdonság, vagy árucikkek előállításának integrált részeként egy kémiai reakció elérése, akkor az ehhez a tevékenységhez felhasznált anyag az 1907/2006 rendelet szerint nem tekinthető intermediernek. E megfontolásokat tükrözi e meghatározás 2. pontja is, amely az intermedierek 1907/2006 rendelet 3. cikkének 15. pontja szerinti meghatározásának elemzését tartalmazza.

56 Másodszor, az akrilamid poliakrilamid alapú elektroforézis-gél helyszíni előállítása során történő felhasználásával kapcsolatban a Holland Királyság által az akrilamidnak való „kitettségre vonatkozó információkról” összeállított dokumentum 1.1 pontjából következik, hogy e géleket nukleinsavak szétválasztásához használják kutatási eszközként a kutatóintézetekben, egyetemeken és kórházakban.

57 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az akrilamidnak a poliakrilamid alapú elektroforézis-gélek gyártása során történő felhasználása intermedier felhasználás, mivel az akrilamidot egy másik anyaggá, nevezetesen egy polimer géllé alakítják át.

58 Amint azt az ECHA kijelenti, anélkül, hogy pontosítaná azokat a feltételeket, amelyek között a poliakrilamid géleket eredményező kémiai reakciók létrejönnek, egy ilyen érvelés nem elegendő annak megállapításához, hogy az akrilamidot az elektroforézis-gélek gyártása során kizárólag intermedierként használták. Fentebb már megállapítást nyert (lásd a fenti 54. és 55. pontot) hogy az akrilamid akkor tekinthető intermediernek, ha ezt az anyagot szintézis céljából használják. Amint azt az ECHA kijelenti, nem ez az eset áll fenn például akkor, ha az akrilamidot poliakrilamid gélek kézi öntésének előkészítése során használják. Az elektroforézis protokolljának egyik lépését jelentő öntés előkészítésének célja nem poliakrilamid gyártása, hanem a molekulák analitikus úton, elektroforézis által történő szétválasztása.

59 Harmadszor, a felperesek azon érvével kapcsolatban, amely szerint az akrilamid regisztrációjára vonatkozóan az ECHA regisztrált anyagok adatbázisában szereplő mindhárom dokumentáció intermedierként azonosítja ezt az anyagot, ki kell emelni, hogy a 1907/2006 rendelet 20. cikk (2) bekezdésének első bekezdésével összhangban az ECHA ellenőrzi a regisztrálási dokumentáció hiánytalanságát, amely ellenőrzés nem foglalja magában a benyújtott adatok vagy indokolások minőségének vagy megfelelő voltának értékelését. Ugyanezen rendelet 6. cikkének (1) bekezdéséből következik továbbá, hogy ha e rendelet másképp nem rendelkezik, az évi 1 tonnát elérő vagy meghaladó mennyiségű, önmagában vagy egy vagy több készítményben előforduló anyag gyártója vagy importőre regisztrálási kérelmet nyújt be az ECHA-nál. Nem kizárt tehát, hogy egyes gyártók vagy importőrök azért nem regisztráltatják az akrilamidot, mert azt kisebb mennyiségekben használják. Az, hogy az akrilamidnak kizárólag az intermedierként történő regisztrálása tekintetében létezett dokumentáció, nem jelenti azt, hogy ezt az anyagot kizárólag intermedierként használták.

60 A fentiek fényében a felpereseket a megtámadott határozat közvetlenül érinti az 1907/2006 rendelet 31. cikke (9) bekezdésének a) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettségek folytán. Az elfogadhatatlansági kifogást tehát el kell utasítani.

61 Következésképpen, mivel az elfogadhatóság többi feltétele teljesül, amit a felek egyébiránt nem vitattak, a kereset elfogadható.

Az ügy érdeméről

62 Keresetük alátámasztásául a felperesek négy jogalapra hivatkoznak, amelyek közül az elsőt az 1907/2006 rendelet 2. cikke (8) bekezdése b) pontjának és 59. cikkének megsértésére, a másodikat nyilvánvaló értékelési hibára, a harmadikat az arányosság elvének megsértésére, a negyediket pedig az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapítják.

Az első, az 1907/2006 rendelet 2. cikke (8) bekezdése b) pontjának és 59. cikkének megsértésére alapított jogalapról

63 A felperesek azt állítják, hogy az akrilamid különösen veszélyes anyagként való azonosítása sérti az 1907/2006 rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontját és 59. cikkét, mert az akrilamid kizárólag intermedierként regisztrált és használt anyag, ekként mentesül e rendelet VII. címében foglaltak alól. Álláspontjuk szerint az 1907/2006 rendelet 59. cikkében előírt eljárás folyamán csak azt alátámasztó bizonyítékokat nyújtottak be, hogy az akrilamid intermedier anyag. Ez vonatkozik különösen mindazon felhasználásokra, így a tömítőanyagént és elektroforézis-gélek gyártása céljából való felhasználására, amelyeket ezen anyag önmagában, nem intermedierként való felhasználásának példájaként említ a Holland Királyság által az akrilamid tekintetében összeállított dokumentáció.

64 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat az akrilamidot az 1907/2006 rendelet 59. cikkében előírt eljárásnak megfelelően azonosította különösen veszélyes anyagként. Ez az eljárás az e rendelet VII. címében előírt engedélyezési eljárások részét képezi. Az említett rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontja értelmében a telephelyen elkülönített intermedierek és a szállított elkülönített intermedierek mentesülnek az e címben foglaltak alól. Azt kell tehát megvizsgálni, hogy e mentesülés folytán a megtámadott határozat jogellenes-e, amennyiben az akrilamidot különösen veszélyesnek anyagként azonosította.

65 Először is meg kell állapítani, hogy az 1907/2006 rendelet 59. cikke által előírt eljárás az anyagok azonosítására vonatkozik. Meg kell állapítani továbbá, hogy az 1907/2006 rendelet, 1. cikkének (2) bekezdése értelmében, a 3. cikk szerinti vegyi anyagokra és készítményekre vonatkozó rendelkezéseket állapít meg, amely rendelkezéseket az önmagukban, készítményekben vagy árucikkekben előforduló ilyen anyagok gyártására, forgalomba hozatalára vagy felhasználására, valamint a készítmények forgalomba hozatalára kell alkalmazni. Az említett rendelet 3. cikkének 1. pontjában szereplő meghatározás értelmében az „anyag”: olyan természetes állapotban előforduló vagy gyártási folyamatból származó kémiai elem és vegyületei, amely az anyag stabilitásának megőrzéséhez szükséges adalékanyagot és az alkalmazott folyamatból származó szennyezőt is tartalmazhat, de nem tartalmaz olyan oldószert, amely az anyag stabilitásának befolyásolása vagy összetételének megváltoztatása nélkül elkülöníthető. E rendelkezések fényében, és mivel nem vitatott, hogy az akrilamid anyagnak minősül e meghatározás értelmében, azt alá lehetett vetni az 1907/2006 rendelet 59. cikkében előírt azonosítási eljárásnak.

66 Másodszor meg kell állapítani, hogy annak alapján, hogy valamely anyag lehet intermedier helyzetű, nem mentesül az alól, hogy az 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti eljárás eredményeként különösen veszélyes anyagként azonosítsák. Vitathatatlan, hogy e rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontja értelmében a telephelyen elkülönített intermedierek és a szállított elkülönített intermedierek mentesülnek az említett rendelet engedélyezési eljárásra vonatkozó VII. címében foglaltak alól, amelynek részét képezi az azonosítási eljárás. Az intermedier 1907/2006 rendelet 3. cikkének 15. pontjában foglalt meghatározásából ugyanakkor az következik, hogy valamely anyag intermedierként való azonosítása a gyártása és felhasználása során követett céltól függ. Amint arra a jelen ítélet már emlékeztetett (lásd a fenti 50. pontot), e meghatározás értelmében intermedier a kémiai feldolgozás céljából gyártott és annak során felhasznált vagy másik anyaggá való átalakítás céljából szintézis során felhasznált anyag. Amennyiben főszabály szerint minden anyagról elmondható, hogy azt kémiai feldolgozás céljából gyártják, és annak során másik anyaggá való átalakítás céljából szintézis során használják fel, vagyis intermedier helyzetben lehet, azon tény alapján, hogy a jelen esetben egy anyag intermedier helyzetű, ezen anyag nem mentesülhet az 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti azonosítási eljárás alól.

67 E megfontolásokat alátámasztja az a tény, hogy az 1907/2006 rendelet 57. cikkében valamely anyagnak az e rendelet 59. cikke szerinti eljárás eredményeként, különösen veszélyes anyagként való azonosítása tekintetében előírt kritériumok ezen anyag benne rejlő tulajdonságaira vonatkoznak. Az említett rendelet 57. cikkének a)–e) pontja értelmében ugyanis egy anyag akkor azonosítható, ha teljesíti azon

kritériumokat, amelyek alapján azt rákkeltő, mutagén és reprodukciót károsító anyagként sorolják be, továbbá ha perzisztens, bioakkumulatív és mérgező. Az 1907/2006 rendelet 57. cikkének f) pontja lehetővé teszi az olyan anyagok azonosítását, amelyek olyan súlyos hatást gyakorolnak az emberi egészségre és a környezetre, amely az a)–e) pontban felsorolt anyagokkal azonos mértékű aggodalomra ad okot. Míg az 1907/2006 rendelet az anyagot annak benne rejlő jellemzői alapján határozza meg (lásd a fenti 65. pontot), addig az intermedier e rendelet által előírt fogalma nem valamely anyag benne rejlő jellemzőit érinti, és semmilyen módon nem módosítja e jellemzőket, hanem az anyag gyártása és felhasználása során követett céllal összefüggésben határozza meg az intermediert.

68 E tekintetben, a felperesek azon érvével kapcsolatban, amely szerint az intermedierek tekintetében az 1907/2006 rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontjában előírt mentesség nem kifejezetten az anyagok felhasználásán alapul, meg kell állapítani, hogy az intermedier e rendelet 3. cikkének 15. pontjában foglalt meghatározása értelmében az ezen anyag gyártása és felhasználása során követett célt kell figyelembe annak meghatározásához, hogy ezen anyag intermedier helyzetű-e.

69 Amennyiben a felperesek arra hivatkoznak, hogy az 1907/2006 rendelet 59. cikke értelmében az akrilamid azonosítását a Holland Királyság által az e rendelet XV. mellékletével összhangban összeállított dokumentációban foglalt valamennyi információ alapján kellett volna elvégezni, amely dokumentáció szerint ezt az anyagot kizárólag intermedierként használják, érvelésüket ugyancsak el kell utasítani. Ugyanis, még azt feltételezve is, hogy ez a dokumentáció kizárólag ezen anyag intermedierként történő felhasználásait említi példaként, ez nem releváns az akrilamidnak az 1907/2006 rendelet 57. cikkében foglalt kritériumokat teljesítő különösen veszélyes anyagként való azonosítása szempontjából, tekintve, hogy ezen információk csak az akrilamid benne rejlő jellemzőire vonatkoznak. Amint azt az ECHA kijelenti, ezen információk az 1907/2006 rendelet VII. címében előírt engedélyezési eljárások későbbi szakaszaiban relevánssá válhatnak, nevezetesen abban a szakaszban, amelyben valamely anyagot engedélyezésnek vetnek alá, illetve amelyeik a különleges felhasználásokra vonatkozó engedélyek megadására irányul. Mindenesetre a korábbiakban már megállapítást nyert, hogy nem állapítható meg, hogy az akrilamidnak a Holland Királyság által dokumentációjában említett valamennyi felhasználása intermedier jellegű (lásd a fenti 49–59. pont).

70 Továbbá a felperesek azon érvével kapcsolatban, amely szerint az ECHA megsértette a megfelelő ügyintézés elvét, amennyiben az akrilamid különösen veszélyes anyagként való azonosítását nem igazolta állítólagosan kizárólagos, intermedierként való felhasználásával összefüggésben, meg kell állapítani egyrészt hogy ezen anyag intermedierként való felhasználása nem akadálya annak, hogy azt különösen veszélyes anyagként azonosítsák, másrészt hogy a Holland Királyság által összeállított dokumentáció, amely az azonosítási eljárás alapját képezi, az akrilamid két felhasználását tüntette fel, amelyek – e dokumentáció szerint – nem intermedier felhasználások voltak. Ezt az érvet tehát el kell utasítani.

71 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

A második, nyilvánvaló értékelési hibára alapított jogalapról

72 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az ECHA nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amennyiben az akrilamid különösen veszélyes anyagként való azonosítása során a Holland Királyság javaslatára támaszkodott, amely nem tartalmazott egyetlen azt alátámasztó információt sem, miszerint az akrilamid 0,1%-át nem intermedierként használják fel. A felperesek szerint ezen anyagnak tömítőanyagként és elektroforézis-gélek gyártása céljából való felhasználása, amelyeken kívül a Holland Királyság nem említ mást ezen anyag önmagában és nem intermedierként való felhasználásának példájaként az akrilamid tekintetében összeállított dokumentációban, nem meggyőzőek. Az akrilamid e felhasználásai nem intermedier felhasználások. Az akrilamid nem intermedierként való felhasználására vonatkozó információk hiányában a megtámadott határozat önkényes.

73 Előzetesen ki kell emelni, hogy – az állandó ítélkezési gyakorlattal összhangban- mivel az uniós hatóságok, különösen a tudományos és technikai rend fölöttébb összetett tényeinek értékelésében, széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk tett intézkedések természete és terjedelme meghatározásának tekintetében, az uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy az ilyen jogkör gyakorlása nem volt-e nyilvánvalóan hibás, vagy nem követtek-e el hatáskörrel való visszaélést, illetve hogy e hatóságok nem lépték-e nyilvánvalóan túl a mérlegelési jogkörüket. E körülmények között az uniós bíróság nem helyettesítheti a saját, tudományos és technikai rendre vonatkozó ténybeli megállapításaival az uniós intézmények megállapításait, mivel az EUM-Szerződés kizárólag ez utóbbiakat hatalmazta fel e feladat elvégzésére (2011. július 21-i Etimine-ítélet, C-15/10, EBHT, EU:C:2011:504, 60. pont; 2013. március 7-i Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, T-93/10, EBHT, EU:T:2013:106, 76. pont).

74 Mindazonáltal ki kell fejteni, hogy az uniós intézmények széles mérlegelési jogköre, amelynek gyakorlása csak korlátozott bírósági felülvizsgálat alá tartozik, nem kizárólag a meghozandó rendelkezések jellegére és hatályára vonatkozik, hanem bizonyos mértékig az alapvető tények megállapítására is. Az ilyen bírósági felülvizsgálat azonban, még ha annak korlátozott is a terjedelme, szükségessé teszi, hogy az uniós intézmények, amelyek a szóban forgó jogi aktus alkotói, bizonyíthassák az uniós Bíróság előtt, hogy a jogi aktust mérlegelési jogkörük tényleges gyakorlásával fogadták el, amely feltételezi az ezen aktus által szabályozni szándékozott helyzet valamennyi releváns tényének és körülményének figyelembevételét (2010. július 8-i Afton Chemical ítélet, C-343/09, EBHT, EU:C:2010:419, 33. és 34. pont; Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 77. pont).

75 Ezen ítélkezési gyakorlat fényében a felperesek érvelését el kell utasítani.

76 Meg kell állapítani ugyanis, hogy a Holland Királyság által a 1907/2006 rendelet XV. mellékletével összhangban összeállított dokumentáció minden kétséget kizáróan rámutat, hogy az Unióban használt akrilamid mintegy 99%-át használták intermedierként poliakrilamidok számos művelet céljából történő előállításához, és léteznek más felhasználások is, így a tömítőanyagként és poliakrilamid-gél helyben történő előállítása céljából történő felhasználás. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a tagállamok bizottságától származó alátámasztó dokumentum, amelyen az akrilamid különösen veszélyes anyagként való azonosítása alapult, semmilyen információt nem tartalmaz ezen anyag felhasználásával kapcsolatban.

77 Mindazonáltal, amint az a jelen kereset első jogalapjának vizsgálatából következik, valamely anyagnak az 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti eljárás eredményeként, különösen veszélyes anyagként történő azonosítása céljából ezen anyag benne rejlő jellemzőit kell tekintetbe venni. Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy e rendelet 59. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében a valamely anyag különösen veszélyes anyagként való azonosítása céljából összeállított dokumentációt adott esetben lehet az 1272/2008 rendelet VI. melléklete 3. részének egy tételére történő hivatkozásra korlátozni, amely a veszélyes anyagok harmonizált osztályozási és címkézési jegyzékét tartalmazza, ekként előfordulhat, hogy egyáltalán nem tartalmaz információt az érintett anyag felhasználásával kapcsolatban.

78 Mindenesetre a korábbiakban már megállapítást nyert, hogy nem vonható le az a következtetés, hogy az akrilamidnak a Holland Királyság által dokumentációjában említett minden felhasználása intermedier jellegű volt (lásd a fenti 49–59. pontot).

79 A második jogalapot tehát el kell utasítani.

A harmadik, az arányosság elvének megsértésére alapított jogalapról

80 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az akrilamidot érintő bánásmód aránytalan, mert az ECHA-nak lehetősége nyílt több intézkedés közül választani, és azon választása, hogy a szóban forgó anyagot különösen veszélyes anyagként azonosítja, túlzott hátrányokat okoz az elérni kívánt célhoz képest. Álláspontjuk szerint az azonosítási eljárást annak garantálása érdekében alakították ki, hogy különleges figyelmet fordítsanak a legveszélyesebb anyagokra. Bizonyos típusú anyagok, így az intermedierek mentesülnek az 1907/2006 rendelet VII. címében foglaltak alól, mert nem ugyanolyan mértékű kockázatot jelentenek, mint más anyagok. A jogalkotó e szándéka ellenére az ECHA ehhez az eljáráshoz egy kizárólag intermedierként használt anyag azonosítása céljából folyamodott, ami aránytalan. Ezenkívül a munkavállalókat az akrilamidnak való kitettség miatt fenyegető kockázat megszűnt vagy csökkent az Unió munkavállalók védelmére vonatkozó különleges szabályozásai folytán. A hatóságoknak módjukban állt volna más eszközt választani, például azt, hogy tartózkodnak, ami megfelelőbb és arányosabb lett volna. Mindenesetre az ECHA előírhatta volna, hogy az akrilamidot csak azon mennyiség tekintetében azonosítsák különösen veszélyes anyagként, amelyet nem intermedierként használnak, vagy dönthetett volna úgy, hogy az akrilamid felhasználása az 1907/2006 rendelet VIII címében előírt korlátozások tárgyát képezze.

81 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az uniós jog általános elvei közé tartozó arányosság elve megköveteli, hogy az uniós aktusok ne lépjék túl azt a mértéket, amely alkalmas és szükséges a szóban forgó szabályozás által elérni kívánt jogszerű célok megvalósításához, így amikor több alkalmas intézkedés közül lehet választani, a legkevésbé kényszerítőt kell igénybe venni, és az okozott hátrányok nem lehetnek túlzottak az elérni kívánt célokhoz képest (lásd: Etimine-ítélet, fenti 73. pont, EU:C:2011:504, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 Az előző pontban említett feltételek bírósági felülvizsgálatával kapcsolatban el kell ismerni, hogy az ECHA széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik azon a területen, amely részéről politikai, gazdasági és szociális jellegű választást követel meg, és amelyen belül összetett értékelést kell elvégeznie. Csupán az e területen meghozott intézkedésnek a jogalkotó által elérni kívánt céllal kapcsolatos nyilvánvalóan alkalmatlan jellege lehet hatással az ilyen intézkedés jogszerűségére (lásd ebben az értelemben: Etimine-ítélet, fenti 73. pont, EU:C:2011:504, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 A jelen ügyben az 1907/2006 rendelet 1. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy a rendelet célja az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmének biztosítása – beleértve az anyagokkal kapcsolatos veszélyek felmérésénél az alternatív vizsgálati módszerek elősegítését is –, valamint az anyagok belső piaci szabad forgalmának a biztosítása, a versenyképesség és az innováció erősítésével egyidejűleg. E rendelet (16) preambulumbekezdésére tekintettel meg kell állapítani, hogy a jogalkotó legfontosabb célként e három célkitűzés közül az elsőt, vagyis az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmét jelölte meg. Ami konkrétan az engedélyezési eljárás – amelybe az említett rendelet 59. cikke szerinti azonosítási eljárás tartozik – célját illeti, ugyanezen rendelet 55. cikke előírja, hogy annak célja a belső piac megfelelő működésének biztosítása, valamint – egyidejűleg – a különös aggodalomra okot adó anyagok felhasználásából eredő kockázatok megfelelő ellenőrzésének, és annak biztosítása, hogy ezeket az anyagokat fokozatosan megfelelő alternatív anyagokkal vagy technológiákkal helyettesítsék, amennyiben az gazdaságilag vagy műszakilag megvalósítható (Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 116. pont).

84 Először is, a felperesek azon érvelését illetően, miszerint a megtámadott határozat nem alkalmas az 1907/2006 rendelet által követett célkitűzések megvalósítására, emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat az akrilamidnak az említett rendelet 59. cikkében szereplő eljárás eredményeként különösen veszélyes anyagként történő azonosítására vonatkozik. Amennyiben valamely anyagot különösen veszélyes anyagként azonosítanak, az érintett gazdasági szereplőket tájékoztatási kötelezettségek terhelik (Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 117. pont).

85 Az emberi egészség és a környezet védelmének célkitűzését illetően mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy valamely anyag különösen veszélyes anyagként történő azonosításának az a célja, hogy a nyilvánosság és szakemberek jobb tájékoztatást kapjanak a felmerülő kockázatokról és veszélyekről, ebből következően pedig az azonosítást e védelmet javító intézkedésnek kell tekinteni (lásd: Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 118. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

86 Ami közelebbről a felperesek arra vonatkozó érvelését illeti, amely szerint a megtámadott határozat e tekintetben alkalmatlan, mivel az akrilamidot kizárólag intermedierként használják, tehát az az 1907/2006 rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontja értelmében mentesül a VII. címben foglaltak alól, hangsúlyozni kell, hogy – amint fentebb említést nyert – nem állapítható meg, hogy az akrilamidot csak intermedierként használták (lásd a fenti 49–59. pontot). Mindenesetre semmi nem enged arra következtetni, hogy az akrilamid nem intermedier felhasználásai ki vannak zárva. Ezen anyag azonosítása nem tűnik tehát nyilvánvalóan aránytalannak az elérni kívánt céllal.

87 Következésképpen a felpereseknek a megtámadott határozat állítólagosan alkalmatlan jellegére vonatkozó érvelését el kell utasítani.

88 Másodszor a felperesek arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat túllépi azt a mértéket, amely szükséges az elérni kívánt célok megvalósításához, mivel a tartózkodás lehetősége, az 1907/2006 rendelet VIII. címében előírt korlátozások elfogadása vagy az akrilamid különösen veszélyes anyagként kizárólag azon mennyiség tekintetében történő azonosítása, amelyet nem intermedierként használnak, kevésbé korlátozó intézkedéseknek tekinthetők. Egyébiránt a felperesek szerint az a kockázat, amelynek a munkavállalók ki vannak téve, megszűnt vagy csökkent a munkavállalók védelmére vonatkozó szabályoknak köszönhetően.

89 Először is, a tartózkodás lehetőségével kapcsolatban a felperesek kijelentik, hogy az arányosabb és kevésbé korlátozó lenne, mivel az akrilamid különösen veszélyes anyagként való azonosítását nem az intermedierek, hanem más, jelentősebb aggodalomra okot adó anyagok tekintetében alakították ki. Ezt az érvelést el kell utasítani. Ugyanis, mivel nem állapítható meg, hogy az akrilamidot kizárólag intermedierként használták, és mivel mindenesetre semmi nem enged arra következtetni, hogy az akrilamid nem intermedierként történő felhasználásai ki lennének zárva (lásd a fenti 86. pontot), a tartózkodás ténye nem tekinthető ugyanannyira alkalmas intézkedésnek, mint ezen anyag különösen veszélyes anyagként való azonosítása.

90 Másodszor, az akrilamid felhasználására vonatkozó korlátozó intézkedésekkel kapcsolatban egyrészt meg kell jegyezni, hogy pusztán az, hogy valamely anyag szerepel az anyagok jelöltlistáján, nem akadályozza meg azt, hogy ezen anyagra vonatkozóan engedélyezés helyett korlátozásokat vezessenek be. Amint ugyanis az az 1907/2006 rendelet 58. cikkének (5) bekezdéséből és 69. cikkéből következik, a Bizottság vagy valamely tagállam bármikor javasolhatja, hogy valamely anyag gyártását, forgalomba hozatalát és felhasználását engedélyezés helyett korlátozások által ellenőrizzék (Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 128. pont). A jelen ügyben, kitűnik különösen a fenti 52. pontban hivatkozott Polyelectrolyte Producers Group és társai kontra Bizottság ítéletből, (EU:T:2013:53), hogy az akrilamid 2012. november 5-től képezte korlátozások tárgyát a tömítőanyagként való felhasználások tekintetében.

91 Ezenfelül, amint az az 1907/2006 rendelet XVII. mellékletéből következik, az említett rendelet VIII. címében szereplő eljárással összhangban elfogadott, egyes veszélyes anyagok, keverékek és árucikkek gyártására, forgalomba hozatalára és felhasználására vonatkozó korlátozások valamely anyag gyártására vagy forgalomba hozatalára előírt különös feltételektől az anyag használatának teljes tilalmáig terjedhetnek. Feltételezve akár, hogy a korlátozó intézkedések is alkalmasak az e rendelet által kitűzött célok megvalósítására, önmagukban azonban nem minősülnek kevésbé kényszerítő

intézkedésnek valamely anyag azonosításához képest, amely csak tájékoztatási kötelezettséget eredményez (Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 129. pont).

92 Harmadszor, amennyiben a felperesek úgy vélik, hogy a munkavállalók védelme tárgyában fennálló szabályozás lehetővé teszi azon kockázat megszüntetését vagy csökkentését, amelynek a munkavállalók ki vannak téve, elegendő azt megállapítani, hogy e szabályozás, amely a munkavállalók tekintetében kockázatkezelési intézkedéseket ír elő, nem tekinthető alkalmas, és az 1907/2006 rendelet különösen veszélyes anyagok kezelésére vonatkozó céljainak megvalósítása tekintetében kevésbé korlátozó eszköznek, amely célok sorában szerepel az, hogy a különösen veszélyes anyagokat fokozatosan megfelelő alternatív anyagokkal vagy technológiákkal helyettesítsék, amennyiben az gazdaságilag vagy műszakilag megvalósítható (lásd a fenti 83. pontot).

93 Negyedszer a felperesek azt állítják, hogy az ECHA előírhatta volna, hogy az akrilamidot kizárólag azon mennyiség tekintetében azonosítsák különösen veszélyes anyagként, amelyet intermedierként használnak. E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy a jogalkotó az intermedierekre vonatkozóan különös szabályokat vezetett be az 1907/2006 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének c) pontjában és (8) bekezdésének b) pontjában (lásd a fenti 48. pontot).

94 A fentiekre tekintettel nem állapítható meg, hogy a megtámadott határozat sérti az arányosság elvét.

95 A harmadik jogalapot tehát el kell utasítani.

A negyedik, az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított jogalapról

96 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az akrilamid különösen veszélyes anyagként való azonosítása sérti az egyenlő bánásmód elvét, mert egyéb, azonos helyzetben lévő anyagok nem képezték ilyen azonosítás tárgyát. Álláspontjuk szerint az akrilamidot a 2. kategóriába tartozó rákkeltő és a 3. kategóriába tartozó reprodukciót károsító anyagok közé sorolták be jelentős számú más anyag mellett, amelyek azonos jellemzőkkel vagy jobb jellemzőkkel bírnak. Semmilyen indokolást nem nyújtottak a tekintetben, hogy miért az akrilamidot, és nem más, azonos jellemzőkkel bíró anyagokat választottak, noha nem vitatott, hogy felhasználásának 99%-a mentesül az azonosítási eljárás alól.

97 Meg kell jegyezni, hogy az 1907/2006 rendelettel a jogalkotó létrehozta a vegyi anyagok regisztrálására, értékelésére és korlátozására vonatkozó rendszert, amelynek az említett rendelet (1) preambulumbekezdése értelmében célja többek között az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmének, valamint az anyagok szabad mozgásának biztosítása, a versenyképesség és az innováció javítása mellett. Az 1907/2006 rendelet a VII. címében engedélyezési eljárást ír konkrétan elő. Az említett rendelet 55. cikke szerint ezen eljárás célja a belső piac megfelelő működésének biztosítása, valamint – egyidejűleg – a különös aggodalomra okot adó anyagok felhasználásából eredő kockázatok megfelelő ellenőrzésének és annak biztosítása, hogy ezeket az anyagokat fokozatosan megfelelő alternatív anyagokkal vagy technológiákkal helyettesítsék, amennyiben az gazdaságilag vagy műszakilag megvalósítható (Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 69. pont).

98 Az engedélyezési eljárás valamennyi anyagra alkalmazandó, amely teljesíti az 1907/2006 rendelet 57. cikkében szereplő kritériumokat. Az engedélyezési eljárás első szakasza a fenti cikkben szereplő anyagok azonosítása, amelyre több részből álló eljárást határoz meg az 1907/2006 rendelet 59. cikke. Az említett rendelet (77) preambulumbekezdése szerint végrehajthatósági és célszerűségi megfontolásokat tekintetbe véve, egyrészt a természetes vagy jogi személyek vonatkozásában, amelyeknek el kell készíteniük a kérelmeket és meg kell tenniük a megfelelő kockázatkezelési intézkedéseket, másrészt a hatóságok vonatkozásában, amelyeknek az engedélyezési kérelmeket fel kell dolgozniuk, egyidejűleg csak korlátozott számú anyagot szabad engedélyezési eljárás alá vonni. Az

anyagok megválasztását illetően az 1907/2006 rendelet 59. cikkének (2) és (3) bekezdése előírja, hogy a Bizottságnak vagy az érintett tagállamnak kell azokat az anyagokat meghatároznia, amelyek véleménye szerint teljesítik az említett rendelet 57. cikkében meghatározott kritériumokat. A jogalkotó tehát széles mérlegelési jogkört ruházott a Bizottságra és a tagállamokra, amely lehetővé teszi az 1907/2006 rendelet VII. címében szereplő, a különös aggodalomra okot adó anyagokra vonatkozó szabályok fokozatos végrehajtását (Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 70. pont).

99 A fentiekre tekintettel az azonosítási eljárás tehát nem biztosít az ECHA számára semmilyen jogkört az azonosítandó anyagok megválasztása tekintetében, mivel ez a jogkör az 1907/2006 rendelet 59. cikke értelmében kizárólag a Bizottságot és a tagállamokat illeti meg (2014. május 22-i Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA végzés, C-287/13 P, EU:C:2014:599, 51. pont; Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 71. pont).

100 A jelen ügyben az azonosítandó anyag megválasztása tekintetében tiszteletben tartották az 1907/2006 rendelet 59. cikkében szereplő azonosítási eljárást. Az iratokból ugyanis kiderül, hogy az akrilamidot a Holland Királyság választotta ki, mivel úgy ítélte meg, hogy ez az anyag teljesíti az említett rendelet 57. cikkében foglalt kritériumokat. Ezenfelül a valamely tagállam által kidolgozott, ugyancsak rákkeltő, mutagén és toxikus jellemzőkkel bíró egyéb anyagokra vonatkozó dokumentáció benyújtása, vagy az ilyen dokumentáció készítése iránt a Bizottság által az ECHA-hoz intézett kérelem hiányában az ECHA nem azonosíthatja ezeket az egyéb anyagokat az 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti eljárásnak megfelelően anélkül, hogy ne lépné túl hatáskörét. Ebből következik, hogy az ECHA – azáltal, hogy az akrilamidot és nem az állítólagosan hasonló anyagokat azonosította különösen veszélyes anyagként – nem sértette meg az egyenlő bánásmód elvét (lásd ebben az értelemben: Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, fenti 73. pont, EU:T:2013:106, 72. pont).

101 Végül, azon érvvel kapcsolatban, amely szerint semmilyen indokolást nem nyújtottak a tekintetben, hogy miért az akrilamidot, és nem más, azonos jellemzőkkel bíró anyagokat választottak, noha nem vitatott, hogy felhasználásának 99%-a mentesül az azonosítási eljárás alól, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Holland Királyság az akrilamid különösen veszélyes anyagként való azonosítására vonatkozó javaslatát ezen anyag rákkeltő és mutagén jellemzőire tekintettel terjesztette elő. Mivel az 1907/2006 rendelet 59. cikkének (3) bekezdése értelmében bármely tagállam készíthet dokumentációt e rendelet XV. mellékletével összhangban azon anyagok vonatkozásában, amelyek a véleménye szerint teljesítik az említett rendelet 57. cikkében meghatározott kritériumokat, semmilyen indokolás nem volt szükséges.

102 A fentiekre tekintettel – mivel az 1907/2006 rendelet 59. cikke szerinti eljárás jogszerűségét a felperesek nem vitatták, és az ECHA tiszteletben tartotta ezt az eljárást – a negyedik jogalapot el kell utasítani.

103 Következésképpen a keresetet – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A költségekről

104 A fellebbezés tárgyában hozott ítéletében a Bíróság a költségekről nem határozott. Ezért a Törvényszék eljárási szabályzata 219. cikkének megfelelően a Törvényszéknek kell a jelen ítéletben határoznia az egyes eljárásokkal kapcsolatos valamennyi költségről.

105 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdésével összhangban az eljárásba beavatkozó tagállamok és az intézmények maguk viselik költségeiket..

106 A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, az ECHA kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeik viselésén kívül az ECHA részéről felmerült költségek viselésére. A Holland Királyság és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG)-t és az SNF SAS-t kötelezi saját költségeiken túl az Európai Vegyianyag-ügynökség (ECHA) részéről felmerült költségek viselésére.

3) A Holland Királyság és az Európai Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

Dittrich Dehousse Schwarcz

Tomljenović Collins

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. szeptember 25-i nyilvános ülésen.

Aláírások